

[Pernille Frahm]

for, at vi kan håndhæve et public service-princip. Vi mener også, det er den måde, hvorpå man kan sikre, at vi har en dansk, national tv-kanal, som ikke er afhængig af sponsorbidrag eller af at lefle for den ene eller for den anden større betalingsvirksomhed – at det med andre ord er et kollektivt projekt at have en national tv-kanal.

Det kan da godt være, at man kan overveje andre måder at finansiere en tv-kanal kollektivt på; jeg har ikke noget imod, at vi får en diskussion om det. Derfor kan man sige, at det måske er interessant, at Fremskridtspartiet fremsætter forslaget, for det kan være, vi så kan begynde at diskutere dette i forbindelse med, at vi skal diskutere medier som sådan på et senere tidspunkt.

Det, jeg vil sige om de ændrede betalingsformer, er, at det kunne være rart, hvis man kunne finde en model, hvor man slipper for at bruge penge for at have pejlevogne kørende rundt. Men hvis Fremskridtspartiet så til gengæld kunne leve med, at man lavede en ordning, hvor man betalte over skatterne, eller hvad ved jeg, at vi simpelt hen lavede en fælles betaling til det her, kan vi måske finde en model sammen.

Til dette med at betale for noget, man ikke får eller ikke ønsker at tage del i, vil jeg sige, at det er jo nu engang sådan her i landet, at vi alle betaler til ting, som vi er glade for, og at vi alle betaler til ting, som vi ikke bryder os om. Jeg kommer til at betale til Øresundsbroen, hvis den nogen sinde skulle blive til noget, der er ikke så meget at raffe om. Jeg har ikke mulighed for at sige fra og trække den del af mine skattepenge tilbage. På samme måde kan man sige, at licensbetalingen er en slags skat på at have en tv-kanal, og man betaler, uanset om man bryder sig om det ene eller det andet eller det syvende i kanalen.

Det er et sundt og et rigtigt princip. At Fremskridtspartiet så mener, at det er et socialistisk enhedsprincip, kan kun få mig til at trække på smilebåndet. Jeg synes, det er et godt og solidarisk princip, og jeg vil gerne holde fast i det.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg må springe lidt i ordførerrækken. Det er fru Merethe Due Jensen, der er næste taler.

Merethe Due Jensen (KRF):

Ja, jeg må også sige, at dette forslag har en yderst fantasifuld og underholdende form, specielt i lovforslagets bemærkninger, hvor man sammenligner Danmarks Radio og TV 2 med et supermarked, der opkræver afgifter af folk, for at de kan få lov til at handle.

Selv om underholdningsværdien i bemærkningerne er rimelig høj, er det altså det mest positive, jeg kan sige om forslaget. Vi har som nævnt af ministeren lige indgået et flerårigt forlig om licensen, og derfor synes jeg ikke, det er noget særlig velvalgt tidspunkt at begynde at ændre på disse forhold, og det ved Fremskridtspartiet også godt.

Men med hensyn til det i forslaget omtalte korps af detektiver, altså pejlevogne, der undersøger, om der betales licens eller ej i de private husstande, så så jeg faktisk gerne, at denne virksomhed overgik til andre områder, hvor der efter min opfattelse er behov for detektiver. Det kunne være områder med forrående psykisk og mentalt nedbrydende påvirkning og ligeledes også forherligelse af vold og nedværdigende pornografi.

Når det er sagt, er Kristeligt Folkeparti dog åbne for en drøftelse af finansieringsgrundlaget for DR og TV 2, så snart vi nærmer os afslutningen af licensperioden, ligesom vi også vil være åbne for at drøfte rimeligheden i den tvangslicens, man skal betale, hvis man rent faktisk ikke kan modtage signaler fra tv-stationerne.

Men som situationen ser ud i dag, vil Kristeligt Folkeparti afvise lovforslaget.

Kim Behnke (FP):

Tak for de positive bemærkninger, der jo også var, selv om det ikke var dem, der var i flertal.

For mange år siden var der argumenter, der kunne understøtte det synspunkt, at når folk havde et tv-apparat, kiggede de også på danskproduceret tv. Der var nemlig kun én station, og derfor kunne man med en rimelig sandsynlighed forvente, at når folk så tv, så var det, fordi de kiggede på Danmarks Radios produktioner. Der var selvfølgelig nogle få i Sønderjylland, nogle få på det østlige Sjælland og nogle få i det nordlige Nordjylland, der kunne snige sig til at se tysk, svensk eller norsk tv. Men alligevel, om hovedparten måtte det sige, at de så dansk tv.